

*„Hiszen Te öltöztettél föl önön ruhádba, és a Te kiontott drága
véred,
amellyel megváltottál, a Te érettem kiontott drága véred az én
Tenéked odaadott életem lett,
mert benned élek, mert Te énbennem tündökölsz. Ó Szeretet, ó
Irgalom Csodája!
Hazajöttél tehát, övéid között ragyogsz, ó Örök Fény, és a tiéid
ismernek Téged,
sajátjuknak tekintenek, nem idegen vagy, hanem Testvér.
S amikor testvéremnek szólítottál, én is enyémnek mondalak:
Én Uram, én Mindenem, én Üdvösségem.”*

Évközi 14. vasárnap

Ez 2,2-5
2Kor 12,7-10
Mk 6,1-6

És a csodák...

Nemde elcsendesedett a háborgó tenger, és nagy békesség lett,
a hullámok nem tornyosultak többet.

És amikor azt mondta a bénának, aki 38 éve beteg ember: Kelj fel!

- ő fölvette a hordágyat, és csodálkoztak mindnyájan.

A vakhoz így szólt: láss, és ő látott.

És megállította a halottvivő menetet, és azt mondta az anyának: Ne sírj!

És visszaadta a holt gyermeket anyjának.

A csodák. Milyen csodálatos, amit kezével cselekedett!

És milyen csodálatos a Te ma megtett nagy műved!

Nemde ma, itt, ezen az órán önmagad mutatod be áldozatul az Atyának.

Önön véreddel lépsz be a Szentek Szentjébe, amit nem emberkéz épített,

és a Te kiontott drága véred milyen hatalmasan kiált az irgalomért.

Könyörög, és Te megállítod az ítélet emésztő tüzét,

Te Isten ajkának hegyeket, mint viaszt elolvasztó, lángoló hevét,

az irgalom szelíd sugárzó békéjévé teszed, Te üdvözítet a világot.

Ó, milyen hatalmasak a Te csodáid! És minden nap megteszed, és teszed mindörökké.

Látták a csodákat és mégis áthatolhatatlan szakadék, mély szakadék tátongott közöttük.

A szakadékba akarták taszítani őket, de ők buktak el a veremben:

nem hittek benne, és nem tehetett csodát velük. Pedig ott volt, de ők kételkedtek.

Látták a csodákat, csodálkozva mondogatták: És a csodák?

De hozzátették, hitetlen szívvel mondták: Nem az ács ez? És nem itt élnek közöttünk a rokonai is?

Ő is hasonló mihozzánk. Itt járt-kelt a mi utainkon.

Vajon nem elegendő a kegyelem?

A Te tetted, hogy odaadtad életedet értünk az Atyának,

nem üdvözített bennünket a Te kiontott drága véred?

A kegyelem elegendő.

És nem botlik meg a kegyelem a gyöngeségen,

nem torpan meg, és nem hagyja ott az út porában fekvő tehetetlent,
lehajol hozzánk, és meggyógyítja a sebet.

A kegyelem elegendő, de mégis kell, kell még egy kegyelmed,

kell, hogy túláradjon, hogy túlon túl áradjon a szereteted.

Kell a Te szívedhez az én szívem, a szívedhez, amit kinyitottál,

kell az én szeretetem, hogy kinyíljjék előtted.

De hogy méltó legyek hozzád, csak Te teheted meg, ó Csodálatos,

Te adj nekem önön szeretetedből szeretetet, hogy szerethesselek Téged,

ó, Szeretet, mert egyedül Te vagy méltó önmagadhoz.

Kell a Te kegyelmed a Te kegyelmed felett,
mert máskülönben nem tehetted meg velem a Te üdvözítésedet, csak ha szerettelek.
De hogy szerethesselek, én, aki nem ismertem a szeretetet,
Tőled kérem, Te egyetlen Szeretet, Tőled kérem a Te szeretetedet.
Mert hogy átölelhesselek, azért Te szólítottál meg engemet,
aki én Téged hiába kerestelek, mert nem ismertelek meg. Szólíts meg tehát!
És a Te hívó igéd hatalmas bölcsessége fölemel engem önmagadhoz,
hogy ne szolgáljak többet, ne idegen,
hogy megismerjelek, hogy testvéredként köszönthesselek Téged,
és mondjam neked: Rabboni! - és átöleljelek.
Igen, kell a Te kegyelmed, és több kell, még több kegyelem.
És akkor, ha belém égetted, ha lelkembe írtad arcod szép vonásait,
akkor már úgy mehetek eléd, hogy nem szégyenkezem, és nem késlekedem.
Akkor Te sem űzöl el engem ajtódból, hanem megismersz,
és úgy ölelsz magadhoz engemet, aki szerettél kezdettől és mindvégig,
úgy ölelsz magadhoz engemet, mint aki méltó, hogy fiad legyek.
*Hiszen Te öltöztettél föl önön ruhádba, és a Te kiontott drága véred,
amellyel megváltottál, a Te érettem kiontott drága véred az én Tenéked odaadott életem
lett,
mert benned élek, mert Te énbennem tündökölsz. Ó Szeretet, ó Irgalom Csodája!
Hazajöttél tehát, övéid között ragyogsz, ó Örök Fény, és a tiéid ismernek Téged,
sajátjuknak tekintenek, nem idegen vagy, hanem Testvér.
S amikor testvéremnek szólítottál, én is enyémnek mondalak:
Én Uram, én Mindenem, én Üdvösségem.
Ámen.*

2021. július 4.

Takács Gyula plébános atya